

Kristna kirkjan má harðliga átala

— at onkur av okkara fólkavaldu umboðum hevur tilknýti til ivasamar politiskar felagsskapir — til fasistiskar og nasistiskar felagsskapir, segði David Johannesen, sóknarprestur, m.a. í prædiku síni 2. október í Sandavágs kirkju.

Hann talaði eisini harðliga at øllum rasuskilnaði, sum er rein gudsavnotkan. Vit prenta prædiku hanara.

18. s. e. trin. 2. tekstareð Jóhs. 15,1-11.

Tað er Martin Niemöller, prestur, — ið gjørdi seg galdandi í kampinum móti nasismuni — sum sigur, at vit við okkara atomkappdubbing eru vorðin livsavnotkarar — gudsavnotkarar.

Hann sigur, vit kunnu ikki trúgva og so dubba okkum við vápnunum til at drepa næstan við. At trúgva, sigur hann, merkir, at seta alt sitt álit á Gud, at vænta sær alt gott frá honum, og at trúgva merkir eisini, at vit virða næstan, elska hann og hava umsorgan fyrri honum. Vit kunnu ikki framleiða vápn, sum hava til endamáls at drepa tann næsta, sum er skapaður í Guds mynd.

Og vit sum liva í dag, vit hava nógv at hugsa um. Tað hendir so nógv í dag. Vit mega í hini kristnu kirkjuni harðliga átala, at onkur av okkara fólkavaldu umboðum hevur tilknýti til ivasamar politiskar felagsskapir — til fasistiskar og nasistiskar felagsskapir. Ja, latum okkum siga tað hart — ongantíð ov hart — at vit ikki ynskja nasismuna aftur.

Vit í hini kristnu kirkjuni mega átala, at teir, sum eru settir at stýra og ráða, stuðla felagsskapir, ið brúka makt og harðskap. Vit mega virða næsta okkara, elska hann og geva honum eins góð kor og vit hava at liva undir. Vit kunnu sum kristin ikki góðtaka, at vit framleiða atomvápn fyrri milliardir, meðan ein stórir partur av heiminum ikki eigur mat í munni. Ja, latum okkum siga tað hart og brutalt — sum Martin Niemöller — at vit ikki kunnu kalla okkum kristin og so framleiða vápn til at drepa næsta okkara við.

Sannleikin er tann, at vit øll mega gjøgnumganga eina sinnisbroyting, eina umvending, so vit hugsa og handla annarleiðis. Hetta eru kanska "generandi orð", men vit mega undirstrika, at Gud ger krav uppá alt liv okkara. Vit eru von at hugsa, at Gud hevur bert við tað andaliga at gera og

ikki við hitt tímiliga. Men so er ikki. Hin kristni má veruliga hugsa seg um, áðrenn hann handlar. Ti tær gerðir, vit gera, fáa vit ikki gjørt umaftur. Okkara gerningar standa sum ein minnisvarði yvir okkum. Teir fylgja okkum eisini eftir at vit eru farin í grøvina. Tann Gud, vit tilbiðja, er kærleikans Gud. Og hann vil gjøgnum evangelið læra okkum at elska — men at elska merkir ikki, at vit ikki hava okkara áskoðanir, og at vit ikki standa fyrri nakað.

Sum kristin eru vit kærleikans umboðsmenn. Vit eru sett at liva undir ábyrgd, undir ábyrgd fyrri neyðstadda næsta okkara. Um liv næstans eydnast, avhøngur av okkum. Vit standa ikki uttanfyri livið, men vit standa mitt í livinum — og handla. Tað evangelium, sum vit lýða á sunnudag, má føra til liv og til tænaðu fyrri honum, sum er settur uttanfyri, ti hann ella hon ikki eru sum hini.

Tað er einki at ivast í, at tað er nakað skeivt við tí máta, vit liva uppá í dag. Vit gera krav uppá, at vit eru undir Guds náði. Men so eiga vit samtíðis at vita, at tað ikki er líka mikið við okkara gerningum. Evangelið eggjar okkum til avgerðir hvønn dag: Fyri kærleika og móti hatri og órættvís. Gud stendur ikki uttanfyri livið, men hann er at finna í livi okkara saman við øðrum.

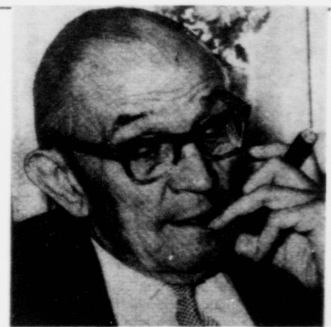
Í tí vanliga religiøsitetinum í dag her heima hjá okkum hava vit gloymt gerningarnar, sum um gerningarnar einki hava at týða. Men tað finst eingin kristin trúgv, sum er uttan kærleika og praksis. Sunn kristin trúgv leiðir okkum út í livið saman við øðrum menniskjum, at gera tað, ið er uppbyggjandi og vakurt. At liva eftir kærleiksboðnum. Og tað at vera kristin, er at byrja av nýggjum at liva hvønn dag. Ti hvønn dag fáa vit møguleika at jætta trúnnu — bæði í orði og verki.

Tað er Paulus, sum sigur tað soleiðis, at tað, sum krevst er:

Trúgv, sum er virksom í kærleika. — Jesus sigur í dag í dagsins teksti: Eg eri hitt sanna vintreið, tit eru greinirnar! Og tað er einki at ivast í, at Jóhannes evangelistur sipar til dópin. Ti í dópinum vórðu vit gróðursett í kristi, ja, vit eru limir í kristi likami, kirkjuni. Paulus apostul sigur einastaðni soleiðis: Ti at tit, so mong, sum eru doypt til Krists, tit hava ikklæðst krist! Vit liva sum kristin í einum »intimum« sambandi við kristus, hin krossfesta og upprisna. Og tað merkir, at vit sum kristin fáa meg og kraft at liva í hinum kristna felagsskapinum og til at gera nýggjar gerningar. Vit eru »í Kristi«, og tað merkir, at dópur okkara merkir eitt »fyrir« og eitt »nú«. »Hitt gamla er farið, si, tað er vordið nýtt«. So eru vit sett at halda Guds boð. Og sum teksturin í dag ger greitt, tað størsta boðið í lógini er kærleiksboðið. Og tað merkir millum annað, at vit eru við til at verja fólkastýrið, demokratið.

Vit her heima — latum okkum øll undirstrika tað — vit ynskja ikki eitt einaræði — hvørki so ella so. Latum okkum gera tað greitt fyrri øllum, sum gera seg galdandi á tí politiska vígvøllinum. Vit eru eisini sett at verja mannaættina. At verja tey, ið liða vegna einaræði og órættvís. Og tað eiga vit at gera antin tey forfylgdu ella neyðstøddu eru millum okkara ella tey liva aðrastaðni í heiminum. Vit eiga at biðja fyrri teimum og at stuðla tey við peningagávum. Um næstans liv eydnast avhøngur av okkum. Og Gud hevur ikki aðar hendur enn okkara. Vit eru í kristi. Tað merkir, vit fáa meg og kraft til at liva og gera kærleikans gerningar. Kærleikin eigur at eyðkenna tilveru okkara bæði so og so.

Evangelið í dag sigur soleiðis: Halda tit boð míni, tá verða tit verandi í kærleika mínum! Hvat eru tað fyrri gerningar, ið eiga at eyðkenna liv okkara? Jú, Paulus

Martin Niemöller:

nevni teir soleiðis í Galatabrævum, har hann kallar teir Andans ávøkstur: Kærleiki, gleði, friður, langmóð, mildi, góðvild, trúskap, spakføri, fráhald! So standa vit sum trúgvandi í Guds náði.

Dópur okkara merkir, at vit eru í kristi. Og sum so verða vit hvønn dag send út í livið at gera alt tað, ið er vakurt og gott, gera teir gerningar, sum samsvara við okkara nýggja sinnalag. Gera teir gerningar, ið samsvara við umvendingina. Sum vit longu hava sagt: Gud hevur við alla tilveru okkara at gera og vit eiga tí at lata kærleikan eyðkenna okkum altíð — hvar vit so eru og hvørjum vit so eru imillum.

Tað er ein royndur lutur, at allar áskoðanir eru ikki líka góðar, og allar gerningar eru ikki í tráð við kærleikan. Vit eiga tí at verja hin minni menta — kanska verja kvinnuna, sum hevur verið sett uttanfyri alla ávirkan í samfelagi okkara. Verja hann, sum vegna húðarlit er settur uttanfyri. Mót- arbeiða rasuskilnaði. Rasuskilnaður er rein gudsavnotkan, rein ateisma. Sum sagt: Vit ynskja okkum ikki einaræði, og tí kann tíðin vera komin ikki at tuga, men at tala. Og so kunnu vit at enda endurgeva eina yrking eftir Martin Niemöller, presti, hann sigur soleiðis:

Fyrst tóku teir jøðarnar, og eg mótmælti ikki, tí eg var ikki jødi. Síðan tóku teir kommunistarnar, og eg mótmælti ikki, tí eg var ikki kommunistur. Síðan tóku teir fakfelagsfólkini, og eg mótmælti ikki, tí eg var ikki fakfelagsmaður. Síðan tóku teir meg, og tá var eingin eftir, sum kundi mótmæla. Amen.